

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 130.

Tredie Sæssion.

71de Møde.

Landsdagen den 3die Februar.

(Forts.)

Orsted: Jeg havde rigtignok tænkt, idag at udbrede mig over de Grundsætninger, hvorpå det foreliggende Lovudkast er bygget, navnlig med Hensyn til Afvigelserne fra det Lovudkast, som tidligere er blevet vedtaget i dette Thing, efter Forslag af et Udvalg, hvori jeg ogsaa havde den Ære at være Medlem, og jeg troede netop, at den Sag var af den Betskaffenhed, at den særdeles egnede sig til, at de almindelige Grundsætninger bleve prøvede ved en Forhandling, som gik forud for den, hvorved man udbredte sig over de enkelte Paragraffer; men da Tiden er saa langt fremrykket, og da saavel den høitærede Ordfører som den høitærede Justitsminister ikke have villet gaae ind paa Sagen i dens Almindelighed, saa skal jeg heller ikke opholde Forsamlingen derved, men see, saa godt som muligt, at anbringe de Bemærkninger, jeg kunde have at gjøre med Hensyn til Udkastets almindelige Grundsætninger ved de enkelte Paragraffer, og jeg tror da at maatte finde Undskyldning, om det da maaskee ikke overalt vil stee paa en saa naturlig Maade, som det kunde stee under Sagens første Behandling. Jeg skal derfor for Tiden indskrænke mig til det ene Punkt, som er blevet forhandlet af den høitærede Justitsminister, skjøndt det er et Punkt, som ligger mig mindre paa Hjertet. Det er nemlig det Spørgsmaal, om Retten kan holdes med et mindre Antal end de 16 Medlemmer, hvoraf Rigsretten i Overensstemmelse med Grundloven skal bestaae. Jeg skal ikke nægte, at jeg i den Henseende er meest tilbøielig til at være enig med den ærede Minoritet af Udvalget, som er enig med Udkastet. Det er vistnok, at der lader sig sige Meget

for den Mening, at Rigsretten ikke fuldstændig eksisterer, uden med de 16 Medlemmer, der efter § 72 i Grundloven udfordres til at danne den; men det er dog ikke udtrykkeligt sagt, at Retten i sin hele Virksomhed skal bestandigt være tilstede i dette Antal Medlemmer. Det er blot nævnt som det, hvoraf Rigsretten skal bestaae, og hvormange af dem der nødvendigvis skulle være tilstede ved hver enkelt Forhandling, er Noget, som altsaa synes at kunne være forbeholdt Forretningsordenen. Da det derhos i vore Love er sædvanligt, at der, efter at det er fastsat, at en Ret skal bestaae af et vist Antal Personer, dog tillige er fastsat, at Retten kan udøve sin Virksomhed, naar et vist betydeligt Antal, skjøndt ikke Alle, ere tilstede, hvilket ogsaa er sædvanligt i andre Landes Love, saa tror jeg, at her er Noget, som den almindelige Lovgivningsmagt burde være berettiget til at bestemme, og som Grundloven vel ogsaa nærmest tænkte sig nærmere vilde blive bestemt i Forretningsordenen, og, dette forudsat, forekommer det mig, at Minoritetens Mening dog er den eneste, som vil være praktisk anvendelig; jeg tror endogsaa, at der vilde være endnu større Banskkeligheder forbundne med, at Retten skulde være tilstede i sit fulde Antal, i sin hele Virksomhed, lige fra Sagens Begyndelse indtil dens Slutning. Man maa erindre sig det, som gjør den hele Banskkelighed ved den Opgave, som er forelagt. Her er ikke blot Tale om Sager, som anlægges imod Ministre i Anledning af formeentlige Embedsforbrydelser; dersom man ikke havde andre Sager at give en Rigsretslovs for, saa vilde Opgaven ikke være af større Banskkelighed, end mangfoldige andre Opgaver. Men Grundloven har tillige fastsat, at Sager angaaende statsfarlige Forbrydelser kunne blive begaaede, og derved kan man ikke tænke sig Andet end meget for-grenede Sammensværgelser, og disse Sager ere